

**Krijn
en
Kaatje
weg of ik
schiet!**

Jeanette Molema

illustraties

Wendelien van de Erve

j/columbus

Eerder verschenen:

Krijn en Kaatje – Weg of ik schiet!

Jeanette Molema

www.jeanettemolema.nl

ISBN 978-90-8543-513-6

NUR 282

c-NUR 010

Ontwerp omslag: Studio Stien

Illustraties: Wendelien van de Erve @wendelienvandeerve

Opmaak binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2023 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

www.jongbloedmedia.nl

Inhoud

1. Alleen	5
2. Mais.....	9
3. Blazen.....	12
4. Verstoppn	16
5. Monster	20
6. Glad.....	25
7. Klem.....	30
8. Los	34
9. Je mond houden	37
10. Droge kleren.....	43
11. Nasi	47
12. Een fantast	51

Krijn
(7 jaar)

Kaatje
(8 jaar)

1. Alleen

Krijn zit in de boomhut.

Wat een saaie middag, denkt hij.

Hij zou gaan spelen met Joost.

Maar Joost werd ziek en Kaatje is naar Loes.

‘Krijn, Krijn.’

Krijn kijkt naar beneden.

Hoe kan dat?

Daar staat Kaatje onder de boomhut.

Ze zwaait met twee gele buizen.

‘Deze vond ik langs de weg’, roept ze.

‘Ik heb iets leuks bedacht.’

‘Jij was toch bij Loes?’ roept hij.

‘Vertel ik zo’, roept Kaatje.

‘Kun je deze vangen?’

Anders kom ik niet omhoog.’

‘Wat wil je daarmee doen?’ roept hij.

Kaatje lacht alsof ze een geheim heeft.

‘Iets heel leuks. Je raadt het nooit.’

Krijn steekt zijn hand uit.

Kaatje gooit een van de buizen omhoog.

Maar Krijn grijpt net mis.

De buis zwiept omlaag.

Pof, op Kaatjes hoofd.

‘Au’, roept ze.
‘Dat doet zeer. Je moet wel je best doen.’
‘Dat doe ik toch’, roept Krijn.
‘Maar je gooit recht omhoog.
Probeer het met een boog.
Dan kan ik die buis wel vangen.’
Kaatje doet een paar stappen naar achter.
‘Een, twee, drie’, roept ze. ‘Daar komt ie.’
Ze gooit opnieuw.
De buis zwiept omhoog de lucht in.
‘Hebbes’, roept Krijn.
‘Dat was een mooie boog.’
Hij legt hem op de vloer van de hut.
‘Gooi de andere ook maar.’
‘Een, twee, drie’, roept Kaatje nog een keer.
De tweede vangt Krijn ook.
Wat zou Kaatje ermee willen doen?
Kaatje klimt langs de touwladder omhoog.
Haar vlechten wippen op en neer.
‘Nou, daar ben ik’, zegt ze met een zucht.
‘Ik ga nooit meer spelen met Loes.
Ze wilde alleen maar binnen spelen.
Spelen met de barbies.
Ze had een nieuwe barbie met een rare glimjurk.
Haar moeder was heel erg boos op Loes.
Want Loes wilde niks wat ik wou.
Toen ging ik naar huis.’
Krijn begint te lachen.

'Nu ben je hier.
En ik wil niet met barbies spelen.'
'Gekkie', lacht Kaatje.
'Ik belde mam en die vond het goed.
Ze kwam me tegemoet.'
'Dat wist ik niet', zegt Krijn verbaasd.
'Jij kon het weten', zegt Kaatje.
'Als je naar binnen was gegaan.
Mam legde een briefje voor je neer.
Maar jij bleef in de hut.
Daarom wist je het niet.'
Kaatje begint te lachen.
'Gelukkig ben ik weer thuis.
We hadden wind in onze rug.
Daardoor waren we al snel terug.'
Krijn pakt een buis op.
'Wat wil je hiermee doen?'
'Wacht maar af.'
Kaatje grabbelt in haar jaszak.
'Ik heb een geweldig plan.
We hebben het nog nooit gedaan.
En ik weet niet of we het kunnen.'
Kaatjes ogen glanzen.
Krijn zwiept zijn buis heen en weer.
Dat maakt een leuk geluid.
Het is net alsof de buis een liedje zingt.
Dit wordt toch geen saaie middag.

2. Mais

Kaatje pakt een maiskolf uit haar jaszak.
Ze zwaait ermee voor Krijns neus.
'Ratata, snap je het al?
Ik heb er nog meer in mijn zak.
Deze is voor jou.'
Krijn pakt de kolf uit Kaatjes hand.
Hij laat zijn vinger over de harde korrels gaan.
'Ik zou het niet weten.
Heb je ze van het land geplukt?
Dan wordt de boer heel kwaad.'
'Natuurlijk niet', zegt Kaatje.
'Ze lagen langs de kant van de weg.
Morgen gaan we er nog meer halen.
De boer heeft ze vast onderweg verloren.
We hebben messen nodig', zegt Kaatje.
'Die liggen in onze schatkast.
Wil je ze pakken?'
Krijn voelt met zijn vingers tussen de spleet.
'Hebbes', zegt hij.
Hij trekt de sleutel uit de spleet.
En steekt hem in het slot.
Het slot knarst en piept.
Krijn draait twee keer naar links.

Dan gaat het deurtje open.
Daar zijn hun schatten!
Mooie veren, steentjes die glimmen.
Schelpen van het strand liggen ernaast.
Er ligt een oud zakmes, en munten van koper.
Onderin liggen bordjes van karton.
Daarnaast kopjes en bestek.
Krijn en Kaatje eten vaak brood in de hut.
Het is net een echt huis.
Krijn pakt een mes en geeft het aan Kaatje.
'Het is veel te bot.
Je kunt daar geen mais mee snijden.'
'Dat hoeft ook niet', zegt Kaatje.
'Ik snij niet, maar ik schraap ermee.
Kijk maar.'
Kaatje schraapt met haar mes langs de kolf.
Korrels mais schieten alle kanten op.

‘We schrapen de kolf leeg’, zegt Kaatje.
‘We hebben alle korrels nodig.’
‘Wat moeten we met die korrels?’ vraagt Krijn.
‘Mais is varkensvoer en geen mensenvoer.
Ik ga dat echt niet eten.’
‘Dat hoeft ook niet,’ lacht Kaatje.
‘We eten het niet. We blazen het.’
‘Blazen?’ Krijn kijkt zijn zus aan.
Kaatjes ogen lachen.
‘Ja blazen, het is ons geheime wapen.
Als hier rovers willen komen. Dan ...’
‘Dan wat?’
Krijn snapt er nog steeds niks van.
‘Dan beschieten we ze met korrels mais.’
Dan begrijpt Krijn het eindelijk.
Hij begint te lachen.
‘Je stopt die korrels in een buis.
Wat een goed plan.’

3. Blazen

Kaatje gaat bij de ingang van de hut zitten.

Ze pakt een korrel en legt die in de buis.

‘Ik richt op die boom voor ons’, wijst ze.

Ze doet haar mond open en ademt diep.

‘Uche uche’, hoest ze.

Ze slaat haar hand voor haar mond.

Haar gezicht wordt vuurrood.

Dan spuugt ze een gele korrel uit haar mond.

Krijn begint te lachen.

‘Je moet blazen, niet zuigen.’

‘Dat deed ik ook’, zegt Kaatje.

Krijn pakt de andere buis.

‘Mag ik het proberen?’

Kaatje schuift opzij.

‘Ik blies echt’, bromt ze.

‘Ik snap er niks van.’

Krijn legt de korrel erin.

Voorzichtig brengt hij de buis naar zijn mond.

Dan blaast hij zo hard hij kan.

Pang.

De korrel petst tegen de boom.

‘Raak’, juicht hij.

‘Zag je dat, Kaatje?’

‘Hoe deed je dat?’
Kaatje kijkt naar haar buis.
‘Is die van mij wel goed?’
Kun je het ook met deze?’
‘Vast wel.’ Krijn pakt Kaatjes buis.
‘Je moet het langzaam doen.’
Krijn pakt een korrel en legt die erin.
Eerst ademt hij diep door zijn neus.
Dan blaast hij in de buis.
Pang!
‘Raak’, juicht Kaatje.
‘Dat doe je goed.
Dat wil ik ook.’
‘Ik zag wat er bij jou gebeurde’, zegt Krijn.
Hij pakt de buis en doet het voor.
‘Je zoog de lucht naar binnen.
Toen kwam de korrel ook mee.
Hup, zo je mond in.’
Kaatje kucht.
‘Die korrel floepte heel ver in mijn keel.
Ik stikte bijna.
Toen spuugde ik hem eruit.’
Krijn knikt en begint te lachen.
‘Gelukkig maar.
Anders kwam hij er morgen weer uit.
Maar dan niet uit je mond.
Hier is jouw buis.’

Kaatje doet de korrel erin.
Dan zet ze de buis aan haar mond.
Ze blaast zo hard als ze kan.
Haar wangen zijn bol.
En haar gezicht is rood.
Pang!
De korrel ketst tegen de boom.
Dan petst hij terug.
Ze horen een plofje op het dak.
'Ik kan het!' roept Kaatje blij.
'Ik kan het.
Dat was een hele harde.
Hij kwam zelfs terug.'
'Nou ik weer', zegt Krijn.
Ze oefenen tot hun wangen zeer doen.
'Ik ben er moe van', steunt Krijn na een tijdje.
'Maar het is wel leuk.'
'We moeten een schietschijf hebben', vindt Kaatje.
'Dan doen we een wedstrijd.'
'Wat is een schietschijf?' vraagt Krijn.
'Dat is een ronde schijf.
Net als met darten', legt Kaatje uit.
'Midden in de roos is het beste.
Dan heb je de meeste punten.'
'Hoe maken we die?'
Krijn kijkt rond in de hut.
Het deurtje van het kastje staat nog open.

‘Een kartonnen bord’, roept hij.
‘Dat timmer ik tegen de boombast.’
‘Goed idee. Dan moeten we wel naar huis.’
Kaatje legt haar buis neer.
‘In huis hebben we stiften.
Met rood maak ik de roos.’
‘Wacht’, Krijn wijst naar de lucht.
‘De zon gaat onder.
Straks is het donker.
Mam laat ons niet meer teruggaan.’
Dan horen ze een stem.
‘Krijn, Kaatje, zijn jullie daar?’